

*S nádejou na
Velkú noc*

Obsah

Redakcia – 3

S nádejou v ústrety Veľkej noci.

Formácia – 4

Anjel Boží, strážca môj. **Starostlivý ochranca, ktorého nám dala Prozreteľnosť Božia.**

Abeceda rodiny – 6

F ako Faimia (rodina).

Saleziánski blahoslavení a svätí – 7

Artemide Zatti.

Rodinná kronika – 8

- Pracharbon - Sieť srdc.
 - Mjanmarsko - Strenna 2025.
 - Poďakovanie skupine ADMA v Abidžane.
-

Úmysel modlitieb na tento mesiac – 9

Za správne využívanie techniky.

PROSÍME VŠETKÝCH, ABY NÁM ZASLALI ČLÁNOK, FOTO ZO STRETNUTIA FORMÁCIE, PRIPOMIENKY 24. MÁRIJ POMOCI KREŠŤANOV, VYKONÁVANEJ DOBROVOĽNÍCKU ČINNOSTĚ. Článok (formát .doc, max. 1200 znakov bez medzier) a maximálne 2 fotografie (digitálny formát .jpg a šírka najmenej 1000 px) s názvom a/alebo stručným popisom je potrebné zaslať na adresu adma@admadonbosco.org. Vpredmete e-mailu „Rodinné udalosti“ a v texte je potrebné uviesť údaje o autorovi (meno, priezvisko, miesto výstrelu, príslušnosť Adma, mesto, krajina). *Odoslaním automaticky oprávňujete Adma na spracovanie, publikovanie, aj čiastočné, a zverejnenie článku a fotografií v akejkoľvek forme. Obrázky môžu byť podľa uváženia redakcie zverejnené na webovej stránke www.admadonbosco.org, a/alebo na iných webových stránkach Adma spolu s popisom.*



S nádejou v ústrety Veľkej noci

Milí bratia a sestry

Toto vydanie ADMA online sa k vám dostáva počas pôstu. Tak ako povedal pápež František v posolstve k pôstnemu obdobiu a vo svetle Hesla 2025, aj my sa snažíme žiť v duchu tohto Jubilejného roka: pôst je v skutočnosti stredobodom našej cesty nádeje.

Cirkev nám umožňuje pripraviť naše srdcia a otvoriť sa Božej milosti, aby sme v krátkom čase oslávili veľkonočné víťazstvo Krista, Pána, nad hriechom a smrťou.

Aké ťažké je však pre nás všetkých veriť a dúfať v tomto svete takom skúšanom bolesťou a nenechať sa premôcť strachom a sklúčenosťou? Práve v tomto jubilejnom roku, venovanom nádeji, prichádza čoraz znepokojujúcejšia a bolestivejšia správa: vojny pokračujú alebo sa zdajú ukončené len ilúziou falošného a nespravodlivého mieru, ktorý skrýva nenávisť v hĺbke srdc zničených ľudí. Bohatstvo a peniaze živia moc tých, ktorí vládnu, vykrúcajú sa, zotročujú. Zdá sa, že hodnota života, nášho dedičstva ako Božích stvorení, sa stráca v prázdnote, ktorú vyplňame len neužitočnými vecami a pôžitkami, zdaním a narcizmom. A pre nás, synov dona Bosca, ktorým ležia na srdci predovšetkým mladí, sa táto bolesť a táto neistota stávajú ešte silnejšími, keď sa nám zdá, že mladí ľudia sú obratí o možnosť snívať.

Čas pôstu prežívaný v tichu, v počúvaní slova, v pokání a v bratstve nám umožňuje znovu sa zamyslieť nad udalosťami, ktoré sa dejú, a vidieť v nich Božiu prítomnosť a jeho milosrdenstvo. Umožňuje nám vrátiť sa k podstate nášho kresťanského života, objaviť vo Veľkej noci nové horizonty plné radosti a ukázať ich ľuďom okolo nás, najmä mladým, s ktorými sa stretávame.

Nech nádej, ktorá nesklame (porov. Rim 5,5) – hovorí nám pápež František – je *horizontom pre naše pôstne úsilie, aby sme prišli očistení a šťastní účasťou veľkonočnom víťazstve*. Ako nám napísal pápež Benedikt XVI. v encyklike *Spe salvi*, „ľudská

*bytosť potrebuje bezpodmienečnú lásku. Potrebuje tú istotu, ktorá ju núti povedať: ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi“ (Rim 8, 38-39). **Ježiš, naša láska a naša nádej, vstal z mŕtvych, žije a kraľuje v sláve. Smrť sa premenila na víťazstvo a v tom spočíva viera a veľká nádej kresťanov: v Kristovom zmŕtvychvstaní!** Pápež František nás vyzval, aby sme v tomto pôstnom období znovu objavili výzvy na obrátenie, ktoré Božie milosrdenstvo adresuje nám všetkým, ako jednotlivcom a ako spoločenstvu. A najdôležitejším obrátením je obrátenie sa k nádeji, obnovenie si dôvery v Boha a v jeho veľké zaslúbenie, vo večný život. Musíme si položiť otázku: Mám v sebe presvedčenie, že Boh mi odpúšťa hriechy? Alebo sa správam, akoby som sa mohol zachrániť? Túžim po spáse a vyzývam Božiu pomoc, aby som ju prijal? Žijem konkrétne nádej, ktorá mi pomáha čítať udalosti dejín a podnecuje ma k úsiliu o spravodlivosť, bratstvo a k starostlivosti o náš spoločný domov a tiež k tomu, aby tu neboli ľudia, skupiny ľudí, na ktorých sa zabúda?*

Nech sa za nás prihovára Panna Mária, Matka nádeje, nech nás sprevádza v posledných dňoch pôstu a nech pripravuje naše srdcia na radosť z Kristovho zmŕtvychvstania.

V mene celej rady ADMA prajeme všetkým pozhnanú Veľkú noc.

Páter Gabriel Cruz Trejo, SDB
Duchovný animátor ADMA Valdocco

Renato Valera,
Prezident ADMA Valdocco





Anjel Boží, strážca môj. *Starostlivý ochranca, ktorého nám dala Prozreteľnosť Božia*

„Anjel Boží, strážca môj“

Kto by sa odriekaním tejto modlitby nevrátil do svojich detských čias? Táto modlitba k Božiemu anjelovi, nášmu strážcovi a ochrancovi, nie je však nejakou detskou riekankou či hračkou, ktorú máme, hneď ako trochu dospejeme.

Modlitba má svojho jasného adresáta, na ktorého sa obraciame: je to anjel, teda čisto duchovná bytosť, bez hmotného tela, a preto nesmrteľná, obdarená veľmi bystrou inteligenciou a pevnou vôľou. Anjel strážny by sa preto nemal zamieňať s dušou mŕtveho človeka, ako to niektorí mylne hlásajú. A je to dobrý anjel, Boží anjel, najvernejší služobník, ktorému Boh zveril poslanie veľkej zodpovednosti: ochranu našej duše, aby sme boli vedení k spáse. Jeho vernosťou si môžeme byť istí: nepodlieha zmenám a starnutiu a jeho skutky vôle sú oslobodené od iných myšlienok. Akú dôveru musí Boh vložiť do nášho anjela strážneho, ak mu zveril to najcennejšie, čo stvoril: nesmrteľnú dušu, ktorú má viesť k spáse!

„Každý veriaci má po svojom boku anjela ako ochrancu a pastiera, ktorý ho vedie k životu,“ napísal svätý Bazil Veľký: je dojmavé si to uvedomiť, pretože nám to ukazuje, do akej miery sa Božia Prozreteľnosť stará o každého z nás a zveruje nás do jedinečnej starostlivosti anjelského tvora. Akoby náš dobrý anjel ako starší brat čakal na naše zjavenie sa na svete od večnosti, aby vykonal svoje poslanie ako sprievodca a ochranca.

Svätý František Saleský napísal o anjeloch strážnych: *„Od prvého okamihu nášho narodenia sa o nás starajú; keďže nás od večnosti tak veľmi milovali, božská dobrota určila, aby každý z nás mal dobrého anjela, ktorý nás bude strážiť na našej pozemskej púti. S akou láskou plnia túto úlohu, akú láskavosť prejavujú pri malých deťoch.“*

Tento drahý anjel, ktorému som bol zverený do starostlivosti, je vždy mojím spoločníkom a zároveň je vždy v Božej prítomnosti a neprestajne kontempluje jeho tvár: *„Ich anjeli v nebi ustavične hľadajú na tvár môjho Otca, ktorý je na nebesiach“* (Mt 18,10). Náš anjel strážny v istom zmysle pôsobí ako sprostredkovateľ medzi Bohom a nami: prebýva s

Bohom aj bez toho, aby sa od nás vzdialil, ani nás nestratil z dohľadu.

„Prosím ťa, osveďuj, ved', chráň/stráž a usmerňuj ma!“

Po úvodnej invokácii modlitba uvádza sériu prosieb adresovaných nášmu anjelovi strážnemu: „Osveďuj, ved', stráž a usmerňuj ma.“ To sú hlavné úlohy, ktoré si náš dobrý anjel voči nám plní.

V prvom rade poučuje náš rozum („osvetľuje“) tým, že nás inšpiruje dobrými myšlienkami. Je múdre vzývať anjela strážneho pred začatím modlitby, ale aj pri príprave na iné aktivity, alebo keď je potrebné urobiť dôležité rozhodnutia v zložitých situáciách.

Náš anjel nás teda chráni pred nebezpečenstvom duše a tela („chráň/stráž“). Toto je jeho špeciálna úloha: odvrátiť od nás možné nebezpečenstvo (v medziach Božieho dovolenia) alebo nás varovať v rizikových situáciách. Odtiaľ pochádza chvályhodný zvyk vzývať anjela strážneho, predtým ako sa vydáte na cestu alebo šoférovať auto, manipulovať s náradím alebo zdolávať nebezpečné trasy.

Tí, ktorí vedú, že majú túto anjelskú prítomnosť vedľa seba, sa nikdy nemôžu cítiť úplne sami. Svätý páter Pio v jednom svojom veľkolepom liste duchovného vedenia odporúčal: *„Majte veľkú úctu k tomuto dobroprajnému anjelovi. Aká utešujúca je myšlienka, že blízko nás je duch, ktorý nás od kolísky až po hrob neopustí ani na okamih, ani keď sa odvážime zhrešiť. A tento nebeský duch nás vedie, chráni nás ako priateľ, brat. Nikdy nehovorte, že ste v boji s našimi nepriateľmi sami; nikdy nehovorte, že nemáte dušu, ktorej by ste sa mohli otvoriť a zdôveriť sa. Tomuto nebeskému poslovi by ste veľmi ukrivdili“* (Epistolario III, s. 82 - 83).

Práca anjela strážneho sa tu nekončí. Za konkrétnych okolností nás inšpiruje pokynmi, ktoré treba nasledovať („usmerňuj“), a v prípade potreby vie, ako nás napraviť. Tým určite nechce obmedziť našu slobodnú vôľu, o tom vôbec nie je reč. Naopak, koná ako dôveryhodný radca, ktorý je schopný diskretné navrhnúť najlepšiu cestu podľa Božej vôle.

Náš drahý anjel teda predkladá naše modlitby



Bohu a nikdy sa neunaví prihovárať za nás. V tomto zmysle treba chápať poslednú prosbu: „veď ma“. Don Bosco osobitne pripomína pomoc, ktorú anjel strážny vyhradzuje svojmu chránencovi, keď príde chvíľa smrti: „*Tak ako sa o nás náš anjel stará v živote, určite nás vedie k tomu, aby nám zabezpečil dobrú smrť, a čím viac sa približujeme k tej hodine, tým viac sa zdvojnásobuje jeho bdelosť, aby nám pomohol. Snaží sa včas pripraviť na tento veľký krok dušu, ktorú miloval*“ (Ctitelia anjela strážneho, VIII).

Anjelská starostlivosť sprevádza celý náš život, najmä v tých najrozhodujúcejších chvíľach. Myslím si, že medzi nimi si anjeli strážni vyhradzujú osobitnú starostlivosť o prvé sväté prijímanie svojho milovaného: požehnaný deň, ktorý charakterizuje duchovný životopis dieťaťa a živí svoju nežnú dušu práve anjelským chlebom, ako sa nazýva Eucharistia. Aká česť a úloha pre anjela tohto dieťaťa! Určite zdvojnásobí svoje úsilie, aby zabezpečil, že toto dieťa, ktoré sa stalo dospelým, zostane verné vo viere, ktorú vyznáva.

„Tebe ma zveril dobrotný Boh (bol som ti zverený nebeským zľutovaním).“

Záver modlitby vyvíja na nášho anjela jemný tlak, aby mu pripomenul, že jeho úloha voči nám mu bola zverená nebeským zľutovaním. Všimnite si výnimočnú jemnosť nemenovať Boha priamo, ale vlastnosťou, ktorá najviac charakterizuje jeho milosrdenstvo: zľutovanie.

Vo svetle týchto úvah nie je prekvapujúce, že veľkí svätci boli vrúcnyimi ctiteľmi svojho anjela strážneho, niektorí s ním dokonca nadobudli rodinný vzťah. Napríklad svätá Gemma Galgani mala osobitnú dôveru vo svojho anjela, dokonca ho mohla často vidieť a rozprávať sa s ním, ale tiež dostávala od neho silné výčitky za svoje malé a skryté nedostatky alebo za svoje zlé spovede.

O svätom Františkovi Saleskom istý svedok rozpráva, že keď sa chystal kázať, obracal svoj pohľad na poslucháčov, aby pozdravil ich anjelov strážnych a prosil ich, aby pripravili srdcia svojich chránencov na prijatie slova kázania. A dodal, že vďaka tejto praxi dosiahol značný úspech.

Sv. Páter Pio v už spomínanom liste pridal múdru radu, v ktorej sa odráža jeho osobná skúsenosť: „Pre lásku, nezabúdajte na tohto neviditeľného spoločníka, ktorý je vždy prítomný, vždy pripravený nás počúvať, ešte viac pripravený nás potešiť. Ó

rozkošná dôvernosť, ó požehnaná spoločnosť, keby sme to mohli pochopiť! Majte ho vždy v mysli, často si pamätajte na prítomnosť tohto anjela, ďakujte mu, proste ho, vždy mu buďte dobrou spoločnosťou. Otvorte sa mu a zverte sa mu so svojimi bolesťami; neustále sa bojte, že urazíte čistotu jeho pohľadu. Vedzte a dobre si to zafixujte vo svojej mysli. Je taký jemný, taký citlivý. Obráťte sa k nemu v hodinách najväčšej úzkosti a zažijete jeho blahodarné pôsobenie“ (Epistolario III, s. 83).

Vo svetle tohto všetkého stojí za to prijať modlitbu Božieho anjela a modliť sa ju s detskou jednoduchosťou spojenou s posilnenou vierou zrelého veku.

Don Marco Panero, SDB



Abeceda rodiny

F ako *Familia* (rodina)

Tí, ktorí majú trochu zmyslu pre realitu a trochu kresťanskej citlivosti, si to uvedomujú so znepokojením: základy ľudskej bytosti sú otrasené! V kríze je nielen viera, ale aj rozum. Nielenže skúsenosť Boha nachádza prekážky, ale je skreslené aj vnímanie reality. Výchova, to „druhé narodenie“, ktoré nás uvádza do plnej skúsenosti vecí a ktoré nás učí vidieť Božiu prítomnosť vo veciach, je tiež čoraz viac ohrozená. Svätá stolica nedávno konštatovala, že sme prešli od stavu „výchovnej núdze“ k stavu „výchovného poplachu“: ak predtým mohlo byť ťažké prenášať z jednej generácie na druhú niečo platné a isté, pravidlá správania a dôveryhodné ciele pre dobrý život, tak dnes je novým faktom vplyv „rodovej ideológie (gender)“ na výchovné praktiky, pretože je to hrozba antropologická, to znamená, že sa dotýka koreňa vízie človeka a podstaty ľudskosti.

Degenerácia rodových ideológií

Rodové teórie a politiky sa prostredníctvom vnucujúceho sa a rozširujúceho sa pôsobenia snažia vymazať každú stopu poriadku, ktorý Boh vtlačil do svojho stvorenia, a majú za cieľ zaviesť nový poriadok prostredníctvom systematickej štátnej prevýchovy, ktorá chrlí vzdelávacie programy pre školy všetkých úrovní, kde sa úplne nezrelé teórie predstavujú ako všeobecné pravdy alebo konsolidované vedecké poznatky. To všetko sa spája s umlčovaním tých, ktorí rozmýšľajú inak, a to mediálnym i legislatívnym tlakom a zastrašovaním.

Pod zámienkou boja proti diskriminácii na základe pohlavia sa vo veľkom rozsahu vnucujú presvedčenia takzvaných „komunit LGBT“ (lesieb, gejev, bisexuálov, transsexuálov), ktoré neuznávajú „binárny“ charakter pohlaví, ale podporujú perspektívu „sexuálnych preferencií“ a rozširujú realitu rodiny, ktorá bola vždy a všade „intímnym spoločenstvom života a lásky muža a ženy“ (GS 48), na akúkoľvek afektívnu agregáciu, akékoľvek citové spojenie.

Dokonca aj v Taliansku je dnes radikálne ohrozená realita tradičnej rodiny, ktorá má prirodzené korene a posvätný pôvod: nielenže sieť verejnej správy koordinuje vzdelávaciu činnosť miestnych zdravotníckych orgánov, samospráv, štátnych škôl so združeniami LGBT, ale niektoré ustanovenia návrhu zákona proti homofóbii, ktorý už schválila



poslanecká snemovňa, by do školy vniesli atmosféru neznášanlivosti voči všeobecne chápanej rodine. Predvídateľný výsledok je, zjednodušene povedané, že by sa stalo nemožným vychovávať v prirodzenej rodine: koniec slobody výchovy, koniec náboženskej slobody. Presne tak, ako to predvídala Benedikt XVI., ktorý sa v prejave v roku 2011 vyjadril takto: „Nemôžem mlčať o ďalšej hrozbe pre náboženskú slobodu rodín v niektorých európskych krajinách, kde sa vnucuje účasť na kurzoch sexuálnej alebo občianskej výchovy, kde sa prednášajú predstavy o osobe a živote, ktoré sa považujú za neutrálne, ale ktoré v skutočnosti odrážajú antropológiu, ktorá je v rozpore s vierou a správnym rozumom.“

Pravda o rodine podľa prírody a podľa Božieho srdca

Rodina je originálny systém vzťahov, ktorého rozmery sú rozpoznateľné a v žiadnom prípade nie sú porovnateľné ani zameniteľné s inými typmi vzťahov. Existujú tri osi, ktoré určujú konkrétny dej rodinnej reality: medzigeneračná os, manželská os, rodičovská os. Jedno nie je bez druhého, jedno odkazuje na druhé, jedno podporuje druhé a spoločne určujú realitu ľudského času a priestoru v zmysle lásky. A sú tu tri nevyhnutné predpoklady, ktoré kvalifikujú rodinu ako citovú a účinnú výmenu lásky a života medzi predkami, rodičmi a deťmi: sexuálna odlišnosť, ktorá umožňuje plodenie; láska, ktorá robí plodenie žiaducim; a plodnosť, ktorá otvára láskyplnú intimitu novosti nového života.

Špecifickým zlom našej doby je popierať a oddeľovať tieto tri dimenzie a tieto tri predpoklady. Afektívne agregáty bez pamäti, rodiny ľahostajné k rozličnosti, deti, ktoré v skutočnosti nie sú deťmi, celý tento



zhluk vytvára abnormálny výsledok myšlienky slobody chápanej ako totálna sloboda, „autonómia“. V skutočnosti však naša sloboda je synovská (teda vo vzťahu), existuje ako ovocie vzájomnej lásky muža a ženy a musí byť vďačná za lásku, ktorá im predchádza. V tomto zmysle je krásny výraz pápeža Františka, keď hovorí, že „ľud, ktorý nerešpektuje starých rodičov, nemá budúcnosť“!

Nie je teda pravda, že láska stačí na vytvorenie rodiny: existuje „poriadok lásky“, ako povedal svätý Augustín, poriadok, ktorý je absolútne rozpoznateľný pre každého intelektuálne čestného človeka! A je nezodpovedné legitimizovať akékoľvek správanie alebo afektívnu agregáciu odvolávaním sa na všeobecný princíp, že „láska je láska“: rodina je skôr tou formou lásky, ktorá formuje spoločnosť: nemôže existovať žiadne spoločenské telo bez vlastných buniek!

A nech je jasné, že to nie sú dajaké náboženské presvedčenia, ale jednoducho prirodzené pravdy. Dokonca aj v tých najsekularizovanejších krajinách

začíname počuť hlasy nesúhlasu s nátlakom „jedinej správnej myšlienky“, ktorou má byť rodová ideológia. Nedávno v Írsku, rovnako ako krátko predtým v Anglicku, vyjadril svoj úsudok človek, ktorý absolútne nemôže byť podozrivý z toho, že by bol klerikálom. Vyhlásený homosexuálny novinár Paddy Manning vyjadril svoje zmätenie nad presadzovaním rodovej politiky a apeloval na elementárny rešpekt k realite: „Iba muž a žena môžu splodiť dieťa, napriek všetkým fantáziám, ktorým deštruktívna rodová ideológia chce, aby sme verili“; Zabúda sa, že „vyhlasovanie rovnosti neznamená popierať odlišnosť“ a ide o „ignorovanie práva detí mať matku a otca“. Nie každý zväzok sa dá nazvať manželstvom a môže vytvárať rodinu: „Manželstvo má zmysel a má životne dôležitý účinok nielen pre jednotlivca, ale aj pre spoločnosť; nie je to len medzi dvoma ľuďmi, ktorí sa milujú, ale je to medzi mužom a ženou, ktorí sú odhodlaní splodiť a vychovávať dieťa.“

Roberto Carelli, SDB

(Zdroj: Roberto Carelli – Abeceda rodiny)

Saleziánski blahoslavení a svätí

Artemide Zatti



Artemide Zatti sa narodil v Borette v provincii Reggio Emilia 12. októbra 1880 Luigimu Zattimu a Albine Vecchiovej, roľníkom na vidieku. Od útleho veku bol zvyknutý na prácu a obetu. Vo veku deviatich rokov si už zarábala na svoj deň ako robotník. V roku 1897

rodina Zattiovcov, nútená chudobou, emigrovala do Argentíny, aby sa usadila v meste Bahía Blanca. Tu Artemide začal navštevovať farnosť vedenú saleziánmi a stal sa spolupracovníkom farára otca Carla Cavalliho, s ktorým často pracoval i modlil sa. Pocítil túžbu stať sa saleziánom a mons. Cagliariho prijal do aspirantátu. Mal už 20 rokov (čo na tie časy bolo veľmi veľa pre začiatok povolania), keď bol prijatý bývať v saleziánskom dome Bernal. Začal usilovne študovať, aby dohnal stratené roky. Prozreteľnosť mu zverila úlohu pomáhať mladému

kňazovi trpiacemu tuberkulózou, ktorý zomrel v roku 1902. V deň, keď mal Artemide mať klerickú obliečku, zistil, že tiež ochorel. Po návrate domov ho salezián don Cavalli nasmeroval do misijnej nemocnice vo Viedne. Don Evarisio Garrone so svojimi skúsenosťami získanými v armáde tam riadil nemocnicu. Artemide sa spolu s ním modlil a dosiahol na príhovor Panny Márie uzdravenie. V prosbách aj sľúbil, že ak sa uzdraví, celý svoj život daruje nemocným. Svoj sľub aj dodržal.

Najprv sa začal starať o lekáreň pripojenú k nemocnici, kde sa naučil „logiku“ dona Garroneho: platí len ten, kto môže. Keď don Garrone zomrel, prevzal plnú zodpovednosť za lekáreň. V roku 1908 zložil doživotné sľuby. Bol absolútne oddaný svojim pacientom. Ľudia ho vyhľadávali a rešpektovali. Pre kvalifikovaný personál nemocnice bol nielen vynikajúcim manažérom, ale predovšetkým veľkým kresťanom. Sú takí, ktorí opisujú jeho deň takto: „O 4.30 už je hore. Potom meditácia a omša. Návšteva na všetkých oddeleniach nemocnice. Potom ide na bicykli pomáhať chorým roztrúseným po celom meste. Po obede nadšená hra bocce (bočče) s



rekonvalescentmi. Od 14. do 18. hodiny ďalšia návšteva chorých v nemocnici i mimo nej. Do 20. hodiny pracuje v lekární. Tretia návšteva oddelení. Do 23. hodiny študuje medicínu, a na záver dňa má duchovné čítanie. Potom odpočíva v plnej a trvalej disponovanosti, ak by ho niekto zavolať.

Získal diplom z ošetrovateľstva. V roku 1913 bol animátorom pri výstavbe novej nemocnice, ktorá bola neskôr, na jeho veľký žiaľ, zbúraná. Bez toho, aby sa dal odradiť, začal pracovať na novej stavbe. Podobne ako don Bosco, aj on si urobil z Prozreteľnosti prvý a bezpečný príjem pre rozpočty diel, ktoré mu boli zverené. Mária Pomocnica ho nikdy neopustila. Keď don Bosco sníval o svojich saleziánskych bratoch, určite si želal, aby boli svätými ako Artemide. V roku 1950 spadol z rebríka a bol nútený odpočívať. Po niekoľkých mesiacoch sa objavili príznaky rakoviny. Zomrel 15. marca 1951. Jeho telo odpočíva v kaplnke saleziánov vo Viedne. Za ctihodného bol vyhlásený 7. júla 1997; blahorečený bol 14. apríla 2002 Jánom Pavlom II. a svätorečený 9. októbra 2022 pápežom Františkom.

Modlitba:

*Ó, Bože, dobrý Otče,
povolal si svätého Artemida Zattiho, saleziánskeho
brata, aby ti slúžil v chudobných i chorých.*

*Veril v teba v hodine skúšky a plný šťastia
z dosiahnutého uzdravenia
sľúbil, že sa obetuje pre svojich bratov zranených na
duši i tele.*

*Verne žil evanjelium vo svojej každodennej práci a vo
veľkodušnej obete seba samého.*

*Nech nám radosť z toho, že ho vidíme žiariť medzi
svätými v nebi, pomáha svedčiť o tvojej milosrdnej
láske, ktorá neopúšťa žiadne z tvojich detí.*

*Udeľ nám na jeho príhovor milosť,
o ktorú ťa s dôverou prosíme
(formuluj modlitebný úmysel).*

*Skrze Krista, nášho Pána.
Amen.*

Rodinná kronika

Pracharbon – Sieť srdc

Často som počula, že dôležité zážitky v našom živote sú ako hory, že sa na ne musíme pozerieť z diaľky, aby sme ich videli celé.

Tento obrázok slúži na vyjadrenie zážitku, ktorý som zažila v Pracharbone v lete 2022. Na začiatku sa mi zdalo, že **vidím toľko rodín...** na konci som sa ocitla s toľkými životnými príbehmi, **s toľkými cestami kresťanského života...**



Vo vzťahoch som mohla napredovať pomaly, ako to zvyčajne robíte s ľuďmi, ktorí si zaslúžia vašu úctu. A potom? Hĺbka sláveného slova, vychutnávané katechézy, západy slnka a večere v dobrej spoločnosti vytvorili sieť srdc, ktoré sa navzájom naďalej podporujú na diaľku.

Chcela by som si túto skúsenosť zopakovať ešte mnohokrát, cítiť sa pútnikom spolu s mnohými ďalšími laikmi, **ktorí navštevujú Máriinu školu, aby sa od nej naučili, ako chutí evanjelium.**

Sľubujem, že sa vrátim, drahí priatelia! Potrebujem vás. Dovidenia!

Sestra Lucrecia Uribe, FMA



Mjanmarsko – Strenna 2025

Skupina saleziánskej rodiny pod vedením dona Johna Gam Senga, delegáta saleziánskej rodiny provincie Mjanmarska (MYM), zorganizovala dňa 9. februára v sídle MYM prezentáciu Strenny 2025. Na podujatí, ktoré sa začalo úvodnou modlitbou vikára dona Lea Manga, SDB, a privítacím príhovorom dona Johna Gam Senga, sa zúčastnilo približne 110 členov z rôznych skupín saleziánskej rodiny SDB, FMA, ADMA a Exallievov. Potom bola účastníkom predstavená tematická pieseň a krátke dokumentárne video o saleziánskej rodine, ktoré pripravil Don Bosco Media Team. Po príhovore predstaveného MYM, dona Bosca Nyi Nyi, boli účastníci rozdelení do



desiatich malých skupín, v ktorých sa diskutovalo. Podujatie ukončila záverečná modlitba sestry Veroniky Moe Moe, FMA, a záverečné požehnanie.

Podakovanie skupine ADMA v Abidžane

Ďakujeme skupine ADMA z Abidžanu (Pobrežie Slonoviny), ktorá nám poslala štedrý dar. Sestra Yesenia, dcéra Márie Pomocnice kresťanov, je duchovnou animátorkou skupiny, ktorá patrí do africkej provincie (západná Afrika, ktorá zahŕňa Mali, Burkina Faso, Pobrežie Slonoviny, Ghanu, Togo, Benin, Nigériu). Svoje prísľuby o príslušnosti k združeniu ADMA si obnovujú každého 8. decembra.



Úmysel modlitieb na tento mesiac

Za správne využívanie techniky

Chceme zjednotiť modlitby všetkých skupín ADMA na celom svete na úmysel pápeža Františka.

Za správne využívanie techniky

Modlime sa, aby využívanie nových technológií nenahrádzalo ľudské vzťahy, rešpektovalo ľudskú dôstojnosť a pomáhalo riešiť krízy našej doby.

